

ไม่เป็นผัวเหง่! ไม่เป็นผัวเหง่!...เป็น!!!

เล่ห์ รัก ครองขวัญ

แพรว

บทนำ

ขนมอบรสแซ่บ แสบระดับทิงเจอร์

ดวงตากลมโตของครองขวัญลูกว่าไปด้วยความกรุ่นโกรธ

ขณะมอง ‘อนาคิน’ ชายหนุ่มที่เธอเคยหมั่นไล่เหยื่อหลาย พานจัดให้เขาอยู่ในบัญชีดำที่ชื่อว่า... ‘ไม่ชอบ ตั้งแต่ยังไม่เห็นหน้า’ อันเนื่องมาจากเหตุการณ์ชุ่นเคืองใจเมื่อประมาณสองปีก่อน

เขาเคยปฏิเสธการทบทวนจากบิดาเธอ ไม่ยอมมาเป็นศิษย์แพทย์ที่โรงพยาบาลอัสวเรศ ไม่ใช่ว่าครองขวัญยอมรับการปฏิเสธนั้นไม่ได้ เธอแค่ไม่ชอบใจที่เขาไม่แม้แต่จะเจรจาหรือตอบกลับอย่างมารยาท อันพึงมี คงคิดว่าตัวเองเจ๋งและแน่มาก ถึงได้ยโสโอหัง ไม่รักษาน้ำใจใครเลย

หลังจากนั้นเขาก็หายหน้าหายตาไปจากทุกคน ไม่มีใครรู้เลยว่าเขาไปทำอะไร เป็นตายร้ายดีอยู่ที่ไหน

จนกระทั่งเดือนก่อน คุณตาซึ่งดำรงตำแหน่งผู้บริหารของโรงพยาบาลอัสวเรศทราบข่าวจากอาจารย์แพทย์ที่สนิทคุ้นเคยกันว่าอนาคินเดินทางมายังเมืองกรุง ท่านเลยลงทุนทบทวนชายหนุ่มด้วยตัวเอง และคนที่เคยปฏิเสธบิดาของครองขวัญมาไม่รู้กี่คราก็กลับคำกลืนน้ำลาย ตอบตกลงอย่างง่ายดาย

พฤติกรรมต่อมาของเขาก็ส่อพิรุณจนน่าสงสัย จากคนเฒ่ามุษย-

สัมผัสกัน จู่ๆ ก็อยากเป็นมิตรกับบิดาเธอ รวากับลิ้มไปเลยว่าตัวเองเคย
หึงผยองเพียงใด แต่กระนั้นครองขวัญก็ไม่ได้ใส่ใจเท่าไรหรอก นอกจาก
จะสบแค้นซาจนไม่หวั่นเกรงต่อการกระทำใดๆ ของเขาแล้ว เธอยัง
ยุ่งหัวฟูอยู่กับแพลนชีวิตหลังเรียนจบ นั่นก็คือการเดินทางไปท่องเที่ยว
ยังประเทศอินเดียโดยลำพัง ตามความฝันที่อยากจะเรียนรู้แหล่ง
อารยธรรมเก่าแก่แห่งหนึ่งของโลก

แต่กว่าจะได้รับคำอนุมัติจากผู้ใหญ่ ครองขวัญก็ต้องอ้อนวอน
พวกท่านอยู่นานโข เพียรหาเหตุผลมาสนับสนุนการผจญภัย แม้ ‘แม่
เค้ก’ จะหวั่นหวงเธอไม่แพ้ใคร ทว่าเมื่อโดนมนตรียุทธ์ของครองขวัญ
ก็ยอมตามใจ ช่วยลูกสาวคนโตโน้มน้าวทุกคนอีกแรง

ขณะที่ครองขวัญกำลังวางแผนท่องเที่ยวแดนภารตะ ไม่ตรีระหว่าง
อนาคินกับออร์ธก็พัฒนาขึ้นอย่างรวดเร็ว บิดาเชื้อเชิญเขามาที่บ้าน
อัสวเรศอยู่บ่อยครั้ง ทั้งยังชื่นชมความสามารถของเขาไม่หยุดปาก
ทำเอาครองขวัญกังขาและปนกับมารดาเสียหลายหนว่าเขาดูไม่น่าไว้วางใจ
เอาเสียเลย ด้วยค่อนข้างชัดว่าเขาพยายามตีสนิทกับบิดา ชะรอยว่า
จะแฝงจุดประสงค์นอกเหนือจากการทำงาน

แม้มารดาจะเริ่มคล้อยตามความคิดของครองขวัญ แต่เพราะ
ท่านเองก็ยุ่งอยู่กับการเตรียมความพร้อมให้เธอ บวกกับนี่ไม่ใช่ครั้งแรก
ที่เกิดเหตุการณ์เช่นนี้กับบิดา ด้วยตำแหน่งงานและสถานะทายาท
สายตรงของอัสวเรศ เลยเป็นเรื่องปกติที่คนจะอยากผูกมิตรด้วย มารดา
จึงไม่ได้เพ่งเล็งอนาคินสักเท่าไร และคนโลกสวยอย่างบิดาก็จิตใจดีงาม
เกินกว่าจะมาจับผิดใคร

กระทั่งวันนี้...

ครองขวัญก็ได้คำตอบแล้วว่าสิ่งที่ตัวเองระแวงตึงตัง นั่นเป็น
ความจริง อนาคินคิดร้ายต่อครอบครัวอัสวเรศ และเริ่มเล่นงานเธอเป็น
คนแรก...

“ไอ้...คน...ชั่ว...”

ปากอิมเค้นเสียงดำคนหน้าหมวด หากไม่ได้ตกอยู่ในอาการ
สะลึมสะลือเพราะฤทธิ์ยาสลบแล้วละก็ เธอคงจะต่อต้านสุดตัวดังที่
ทำมาก่อนหน้านี้ จะกรี๊ดร้องลั่นรถจนอนาคินหุบกันไปข้าง

“หึๆ...”

เขาหัวเราะในลำคออย่างไม่สะทกสะท้าน คงสะใจนักหนาที่เห็น
เธอตกอยู่ในสภาพสิ้นท่า มือใหญ่เลี้ยงพวงมาลัยรถยนต์ ขับเคลื่อนมัน
ไปยังเส้นทางที่จะพาเธอออกจากกรุงเทพฯ

พลันรู้ตัวว่าสติสัมปชัญญะใกล้จะดับวูบในอีกเสี้ยววินาทีข้างหน้า
ทว่านอกจากครองขวัญจะไม่หวาดหวั่นต่อภยันตรายแล้ว เธอยังมีจุด
มุ่งหมายที่อัดแน่นอยู่ในใจ

รอให้ตื่นก่อนเถอะ แล้วเขาจะได้รู้ว่า...ความแสบระดับทิงเจอร์
มันเป็นยังไง!

แสงสว่างจากดวงอาทิตย์ในยามเช้าเปรียบเสมือนสัญญาณ
เตือน สั่งให้คนร่างสูงใหญ่ปลุกเจ้าหญิงนิทราที่ยังคงหลับใหล อนาคิน
ยันตัวลุกขึ้นนั่ง บิดตัวแก้อาการเมื่อยขบจากการนอนที่พื้นไม้ไผ่แล้วลุก
เดินไปเปิดประตูให้อากาศบริสุทธิ์สดชื่นมาปะทะใบหน้า ก่อนจะเดิน
กลับมาแตะแขนสลักเสลา ออกแรงเขย่าเพียงไม่กี่ครั้ง คนที่ยึดครอง
เตียงนุ่มของเขาก็ลืมตาตื่น

ร่างบอบบางในชุดเสื้อยืดสีขาวกับกางเกงยีนขาวยาวค่อยๆ ขยับ
ตัวลุกขึ้นนั่ง ยกมือνωดขมับอยู่ครู่หนึ่ง ก่อนจะหันมองหน้ากัน

“อาคินจับตัวคุณก็มาทำไม!”

“เดี๋ยวเธอก็ได้รู้”

“ตังเดี๋ยวอะไรอีกล่ะคะ บอกคุณก็มาเดี๋ยวนี้นะ” คาคคั่นคนเหี้ยม
ยิ้มร้ายกาจ ครองขวัญซึ่งตาวาวโรจน์ใส่เขา “แล้วที่นั่นที่ไหนคะอาคิน”

“กระท่อมไง ตาบอดเหรอสะ คุณหนูคนโตของบ้านอัสวเรศ”

ตอกกลับด้วยคำตอบกวนบาทาล้อเลียน ทำเอาครองขวัญ
ฉุนจัด กวาดมองไปรอบๆ กระท่อมไม้ไผ่ขนาดไม่เล็กไม่ใหญ่ที่มีสิ่ง
อำนวยความสะดวกครบครัน

ไม่ว่าจะทั้งห้องน้ำในตัว โต๊ะหนังสือพร้อมลิ้นชักเล็กๆ ตะเกียง
ตุ้ณผ้าไม้ไผ่ ผ้าห่มสีขาวที่คลุมเรือนร่างเธออยู่ก็นุ่มสะอาดหอมกรุ่น
ฟุ้งซันว่าได้รับการดูแลรักษาเป็นอย่างดี

“โอเคคะ คุณก็เห็นแล้วว่าเราก็อยู่ในกระท่อม แต่คุณก็อย่ากรู้
รายละเอียดมากกว่านี้คะ ขอคำตอบกว้างๆ หน่อยสิ”

เขานิ่งเงียบ ไม่ตอบดังคำขอ ก่อนจะหมุนตัวเดินออกไปยัง
ระเบียงหน้ากระท่อม ส่วนครองขวัญก็เดินตามไป ภาพที่ปรากฏต่อ
สายตาทำเธออึ้งตะลึงกับความสวยงามของธรรมชาติ ซึ่งประกอบไป
ด้วยทะเล หาดทราย ต้นไม้นานาพรรณ

“นี่ทะเลของจังหวัดอะไรคะ แลวภาคใต้หรือภาคตะวันออก”

“เลิกถามเจ๊อัยแจ้สักทีได้ไหม ฉันลักพาตัวเธอมานะ ฉันจะ
บอกเธอทำไมว่าฉันจับเธอมาไว้ที่ไหน”

ครองขวัญเฝ้าปาก กวาดตามองรอบกระท่อมอีกคราแล้ววน
กลับมามองคนหน้าหนาว ประเมินสถานการณ์ที่เกิดขึ้นกับตัวเอง มัน
ช่างเหมือนกับละครเรื่องทาสรักเจ้าหัวใจที่เธอเคยดูกับคุณทวดไม่มีผิด
พระเอกในเรื่องนั้นก็ก่อเหตุโหด พานางเอกมาอยู่ในกระท่อมริมทะเล
แบบนี้เป๊ะเลย

“เฮอะ...” เธอทำเซิด จีบปากจิบคอดหยามเหยียด “คนอะไร
ไม่คิดเอง”

“หมายความว่ายังงัยอะ”

“ก็อาคินทำตามพระเอกละครแนวแก้แค้นลักพาตัวนี่คะ ทำไม
ไม่ครีเอตให้เก๋ๆ ซิคๆ ในแบบฉบับของตัวเองล่ะ จะทำเลวทั้งที ยังคิด

วิธีการทำเองไม่เป็น ขี้เลียนแบบ”

“ฉันไม่ได้ทำตามละคร ละครอะไรของเธอนั่นก็ไม่เคยดู!”

“จะไม่เคยดูได้ยังไงคะ ละครแนวแก้แค้นลักพาตัวนะ เขามีกันไม่รู้กี่เรื่อง รีเมกกันไม่รู้กี่รอบ ผ่านโลกมาจนแก้หน้าเห้งกอย่างอาคิน ยิ่งงี้ก็ต้องเคยเห็นผ่านตาบ้างแหละ!”

อนาคินถลึงตาวาวโรจน์ ถูกหลอกด่าว่าสูงวัย มั่นนำหงุดหงิดเสียยิ่งกว่าถูกกล่าวหาว่าทำตามละครหลังข่าวเสียอีก

กริ่งๆๆๆ

สองหนุ่มสาวหยุดศึกฝีปากชั่วคราว หันหน้าไปหาเสียงกริ่งจักรยานที่ดังลอยมาไกล คนที่เป็นชายวัยรุ่นผิวคล้ำ มีปิ่นโตโบราณห้าชั้นอยู่ในตะกร้าด้านหน้า

“คุณคิน ลุงชาติให้เอาข้าวเข้ามาให้ครับ”

บอกจุดประสงค์ทันทีที่หยุดรถ เด็กหนุ่มส่งยิ้มให้นาคินก่อนจะมองครองขวัญอย่างสนใจ เธอผิวขาวจัดราวหิมะ หน้าตาก็น่ารักหวานน่ารักเหลือเกิน

“กลับมาคราวนี้พาสาวมาเสียด้วย เมียคุณคินเหรอครับ”

“ไม่ใช่ะคะ เราสองคนไม่ได้เป็นอะไรกัน หนาวเดอรุ่งรังอย่างนี้ คนอย่างคุณก็ไม่เอาเป็นสามีให้ช่องคลอดมัวหมองเหรอค่ะ”

“แล้วใครเขาอยากเป็นสามีเธอ ฉันก็ไม่ได้อยากยุ่งกับช่องคลอดของเธอนักเหรอ ยายเด็กแสบ!”

“ก็ดี อย่ามาอยากยุ่งทีหลังก็แล้วกัน ตาลุงหนาว!”

ครองขวัญกระแทกเสียงใส่เขา สองขาก้าวเร็วๆ รีบไปหาเด็กหนุ่มผิวคล้ำ

“คุณ ที่นี่ไหนคะ เขาลักพาตัวฉันมา คุณต้องช่วยฉันนะคะ”

ภวิตเบิกตากว้าง ตกใจกับเหตุที่ได้ทราบจากสาวเจ้า ครั้นหันไปมองอนาคิน ถามทางสายตา ก็ได้รู้ว่าเป็นความจริง

“นะคะ ช่วยฉันด้วยนะ พาฉันออกไปจากที่นี่ที”

“เอ่อ...”

เห็นเขายังอีกอึก ครองขวัญเลยขยับประชิดตัวให้ใกล้กว่าเดิม เขย่าแขนเขาแรงๆ

“หน้าตาทำทางคุณก็เป็นคนดี อย่าร่วมมือกับตาลุงนี้เลยนะคะ ถ้าไม่กล้าพาฉันออกไป ก็พาตำรวจมาลากเขาไปเลยก็ได้ค่ะ”

“นี่ เธอคิดว่ามันจะช่วยเธอหรือสะ จะขอความช่วยเหลือจากใคร กรุณาดูก่อนด้วยว่าเป็นคนของฉัน และที่นี่ก็คือถิ่นของฉัน เธออยู่ในเงื้อมมือฉันแล้ว ฉันไม่ปล่อยให้เธอหนีไปได้ง่ายๆ หรือ!”

เยาะเย้ยว่าตัวถือไฟเหนือกว่า อนาคตินแสบะยั่มหยัน ครองขวัญกัดฟันแน่น ใครก็ตามที่ตกอยู่ในสถานการณ์เดียวกัน เขาคนนั้นอาจจำนนต่อชะตากรรม ทว่าไม่ใช่กับคนอย่างครองขวัญ เธอสบตาประจันหน้า แสดงให้อีกฝ่ายประจักษ์แจ้งว่าจะไม่ยอมพ่าย พร้อมเผชิญความเลวร้ายจากน้ำมือของเขา

“อย่าคิดว่าคุณก็จะสิ้นไร้ไม้ตอกนะ คอยดูเถอะ คุณก็ต้องรู้ให้ได้ว่าที่นี่ที่ไหน...คนอะไร เป็นหมอดีๆ ไม่ชอบ ดันมาทำตัวเป็นใจร่อยเถื่อน ไร้ศีลธรรม!”

ใจร่อยชบกรวม อย่างสามชุกเข้าใกล้สาวเจ้า “จะมากไปแล้วนะ ตอนนี่เธอเป็นเหยื่อของฉัน ช่วยทำตัวให้สมกับสถานะของตัวเองด้วย โดนลักพาตัวมา แทนที่จะกลัวบ้าง ดันมาเถียงฉอดๆ อยู่ได้”

“ทำไมคุณก็ต้องกลัวด้วย”

ตอกกลับทันควัน ครองขวัญสูดลมหายใจ เรียกพลังจากมารดา แม้ท่านจะไม่ได้อยู่ตรงนี้กับเธอ แต่แค่นี้ถึง ความแกร่งกล้าที่ถ่ายทอดผ่านสายเลือดก็พลันเดือดพล่านไปทั้งร่าง

“แม่แค้นไม่เคยสอนให้ลูกก็กลัวใคร แล้วลูกก็ก็ไม่เคยเห็นแม่แค้นกลัวใคร ขนาดคุณพ่อยังเกรงใจแม่แค้นเลย ขอบอก”

ชายหนุ่มเบ้าปากหมันได้ ก่อนจะค่อนข้างแคะถึงตัวตนของอรรถ
ที่เขาได้สัมผัสหลังจากทำความรู้จักกับอีกฝ่าย

“ก็พ่อเธอมันไก่อ่อนไง ทำตัวหงอกกับแม่เธอเสียไม่มี”

“หงออะไรกันคะ คุณพ่อรักและเคารพแม่เค้าต่างหาก”

“เฮอะ รักและเคารพ หรือไม่มีความสามารถจะเป็นผู้นำเมีย
กันแน่เฮะ เออะอะไรก็เค้า มีปัญหาอะไรก็โผหาแม่เธอ”

“คะ คุณพ่อเป็นแบบนี้ แต่ก็ไม่ใช่ว่าคุณพ่อของคุณก็ไม่เก่ง
ในบางเรื่องแม่เค้าก็มองเกมขาดกว่าจริงๆ”

“ฮิ ผู้ชายแบบไหนกันที่จัดการอะไรเองไม่เป็นสักอย่าง ฉันไม่มี
ทางอ่อนด้อยเหมือนพ่อเธอ ไม่มีวันเป็นผัวแห่งเหมือนพ่อเธอแน่!”

“หยุดว่าคุณพ่อเดี๋ยวนั้น...” ครองขวัญกัดฟันกรอด กรุ่นโกรธ
จนแทบกระอัก ยกมือขึ้นหน้าอภาตเขา “ไม่จั้น คุณก็จะสาปอาคิน”

“สาปอะไร เด็กอย่างเธอจะสาปอะไรจั้น”

“ถ้าอาคินมีเมีย คุณก็ขอให้อาคินเป็นผัวแห่งระดับโคตรของโคตร
แห่ง มีอะไรก็โผหาเมีย ต้องหงอกกับเมียสุดใจ ต้องรับใช้เมียไปตลอด
ชีพ!”

สะบัดหน้าพริตเมื่อสิ้นคำประกาศกร้าว ก่อนจะเดินดุ่มๆ เปิด
ประตูกลับเข้าไปในกระท่อม อนาคตเองก็กำมือแน่น ความขุ่นเคือง
แผ่กระจายออกมาจากทางแวตตา จนธาวิตต้องตะแชน เอ่ยปาก
เกลี้ยกล่อม

“คุณคิน ใจเย็นๆ นะครับ”

“กูไม่เย็นแล้ว กูต้องแสดงให้ยัยเด็กนั้นรู้เสียบ้างว่าใครเป็นใคร
อย่ามาแผลงฤทธิ์กับกูอย่างนี้อีก!”

“แค่ลัภพาตัวเขามานักก็ผิดมากแล้วนะครับ ยังจะทำร้ายเขา
อีกหรือ”

“ไม่ใช่เรื่องของมึง อย่ายุ่ง!”

ธาวิตถอนใจเอื้อมใหญ่ มองคนหน้าหมวดเดินปั้งปั้งเปิดประตูตามครองขวัญเข้าไป ครู่หนึ่ง เสียงต๊ับต๊ับเคาะการทำร้ายร่างกายก็ดังออกมาจากในกระท่อม ทำเอาธาวิตสงสารคนร่างบางจนอดใจไม่ไหวรีบก้าวขาไปยังประตู ตะโกนส่งเสียงห้าม

“คุณคิน พอเถอะครับ! คุณเขาตัวเล็กนิดเดียวเอง อย่าทำเขาเลย...อะ...อ้าว”

เด็กหนุ่มผิวคล้ำอ้าปากหวอ ตื่นตะลึงกับภาพตรงหน้า ด้วยมันช่างตรงข้ามกับจินตนาการเสียลิบลับ

คนสวยน่ารักไม่ได้โดนรังแกแต่อย่างใด กลายเป็นอนาคินเสียเองที่โดนหญิงสาวตบตีหยิกข่วน และกำลังอดตัวอยู่กับพื้น ดูท่าคินน้อยจะบาดเจ็บไม่น้อยเลยด้วย

“เป็นไงล่ะ” เธอแปะปากสมน้ำหน้า ยืนจังก้ากลางกระท่อม เฝ้าสะอว้มนะ “อย่ามาแหย่กับคุกกี้ก็อีกนะ ไม่งั้นจะโดนหนักกว่านี้!”

ธาวิตกลืนน้ำลายดังเอือก ทั้งอึ้งกับฝีมือของครองขวัญ ทั้งขบขันกับสภาพของอนาคิน กลั้นยิ้มเสียดแทบแย่เมื่ออีกฝ่ายตีรวนแก้เก้อ

“มึงทำอะไรอะไอ้วิต มึงกลับไปเลยนะ แล้วอย่าปากมากไปบอกใครด้วย!”

“เรื่องไหนครับ เรื่องที่คุณคินลักพาตัวคุณคนนี่มา หรือเรื่องที่คินโดนคุณคนนี้จัดการ”

“ทั้งสองเรื่องนั่นแหละ!”

“ครับ ผมจะไม่บอกใครว่าคุณคินโดนผู้หญิงตัวนิดเดียวปราบเสียอยู่หมัด”

“ปราบอะไรวะ ภูเพ็ญพล้าหรอก!” แก้วต๋อเสียงแข็ง อนาคินทำตาขวางใส่เด็กหนุ่มขณะค่อยๆ ยันตัวลุกขึ้นนั่ง “เดี๋ยวถ้ามึงมาคราวหน้า มึงจะเห็นคนแถวนี้ร้องไห้กระซิกๆ”

“ไม่! ไม่มีทางที่คนอย่างคุกกี้จะร้องไห้ คุกกี้ไม่รู้หรอกนะว่า

อาคินจับตัวคุณก็มาทำไม แต่ถ้าอาคินคิดว่าคุณก็จะยอมเป็นนางเอก
อ้อยส้อยให้อาคินชมเหงะรังแกละก็ อาคินคิดผิด คุณก็จะปฎิวัติวงการ
ลักพาตัว คุณก็จะไม่ยอมเป็นเหยื่อของอาคิน!”

ชัดเจนว่าจะสู้สุดใจขาดดิน ความกล้าหาญของเธอทำธาวิต
ที่นั่งก เด็กหนุ่มเผลอปรบมือแสดงความชื่นชมถึงสามครั้ง

“มันใช้เวลาที่มึงจะมาสรรเสริญใครใหม่ไฉ่วิต มึงกลับไปเดี๋ยวนี
ก่อนที่กูจะลุดไปเตะมึง!”

“คร๊าบ ไปแล้ว ไฉ่วิตไปแล้ว”

น้ำเสียงสุดทะเล้นของเด็กหนุ่มทำอาคินเคืองจัด เขากัดฟัน
กรอด มองร่างแน่นน้อยที่ฤทธิ์มากเกินใคร ก่อนจะถอนใจฮึดฮัด...เฮา
ไปคืนทันไหมวะกู

เด็กอะไร แสบสุดทรวงจริงๆ ใครได้ไปช่วยตายซัก!

1

ไม่เอา ไม่เป็นนางบำเรอ!

“เข้ามา ผมก็เห็นรถคุณคินจอดอยู่ที่หน้าบ้านแล้วครับ
คุณคินนะคุณคิน จะไปจะมาไม่เคยบอกล่วงหน้า”

ฟังเสียงบ่นกระปอดกระแปดจากพ่อบ้านคนสนิทแล้ว ‘รัชตะ’
ก็อดขบขันไม่ได้ เขาแหย่มยิ้มน้อยๆ ตีใจเหลือล้นเมื่ออนาคินหวนคิน
ถิ่นฐาน พาตัวเองกลับมายังเกาะจันทร์เสียวเสียว

“มาคราวนี้ก็ไม่รู้ว่าจะอยู่ได้กี่วัน จะเดินทางไปไหนต่ออีกหรือ
เปล่านั้นรู้”

“นั่นสิครับ พี่ผมยังขวางโลก เอาแน่เอาอนอนไม่ได้อยู่” ชายหนุ่ม
พยักหน้าเห็นพ้อง เหลือบมองสวนป่าหลังบ้านผ่านหน้าต่างของห้อง
รับประทานอาหาร จะเข้าหาคนโลกส่วนตัวสูงอย่างอนาคินได้ก็ต้อง
ผ่านทางรถขั้วนั้นเสียก่อน

“นี่ถ้าไม่มีธุระด่วนให้ต้องกลับไทย ตอนนีพี่คินอาจจะยัง
ตะลอนๆ อยู่ทั่วประเทศไหนสักแห่ง ใช้ชีวิตแบบคนไม่มีห่วงต่อไป”

“งานบริหารรีสอร์ทจันทรา คุณคินแกก็ไม่เอา ทั้งๆ ที่คุณจันทร์
ก็อุตส่าห์บอกแล้วว่าคุณคินมีสิทธิ์เท่าๆ กับคุณโรม”

“ทำไงได้ละครับ ผมกับพี่คิน ต่างฝ่ายต่างเป็นลูกติด คนละพ่อ
คนละแม่ แล้วพวกท่านก็ดันเสียไปแล้วทั้งคู่ พี่คินคงไม่อยากให้ใคร

ครหาว่าอยากได้สมบัติของคุณแม่น่ะครับ”

รัชตะทอดถอนใจ คิดย้อนกลับไปยังห้วงวันวาน ณ งานวิวาห์ ระหว่าง ‘อานนท์’ กับ ‘กิงจันทร์’

อนาคินในวัยยี่สิบปีกับเขาในวัยสิบขวบยืนประกบพ่อแม่ของตัวเอง จำได้ว่าตอนนั้นเขาต่อต้านอานนท์มาก ด้วยโดนญาติๆ เป่าหูว่าอานนท์ที่เป็นเพียงผู้จัดการรีสอร์ทริอานจะรวยทางลัด หวังเกาะมารดาผู้เป็นเจ้าของธุรกิจ แต่เพราะนิสัยดีจากเนื้อแท้ คอยอยู่เคียงข้าง กิงจันทร์อย่างบริสุทธิ์ใจ ไม่นานอานนท์ก็เอาชนะใจเขาได้ จากที่ต่อต้าน แทบตายก็กลับกลายเป็นรักใคร่ห่วงหา ผูกพันเสมือนว่าอีกฝ่ายคือบิดาแท้ๆ

“ยิ่งคุณคิดทำตัวเหมือนคนไม่มีห่วงแบบนี้ ลูกก็ยิ่งห่วง แก่ให้ชีวิตแบบไม่กลัวว่าจะต้องอยู่หรือตาย น้องชายก็โตจนดูแลตัวเองได้แล้ว แก่ไม่มีอะไรให้ต้องกังวล...”

‘ธนาชาติ’ สายหน้าอ่อนใจ แววตาไหววูบเต็มไปด้วยความหวาดหวั่น

“อยากให้แกมีเมียมีลูก จะได้มีคนคอยยึดเกาะไว้ ตั้งแต่คุณนทตาย แกก็เสียหลักไปเลย...”

รัชตะนิ่งงัน นึกถึงถ้อยคำของมารดาอยู่เช่นกัน ก่อนสิ้นลมเมื่อหกเดือนที่แล้วท่านสั่งเสียไว้ว่า ‘อย่าตัดขาดพี่คนนะลูก พี่เขาไม่มีใครแม่แท้ๆ ก็ไม่ค่อยไยดี หมดจากเรา พี่เขาก็ตัวคนเดียวแล้ว’

ในตอนนั้นรัชตะพยักหน้ารับอย่างเต็มใจ รู้ซึ่งกว่าใครว่าเหตุใดมารดาจึงอาทรลูกเลี้ยงนัก เพราะนับจากวันที่อานนท์ลาลับไปเมื่อสองปีก่อน อนาคินก็ล้มทรุดชอกช้ำ หัวใจพานแตกสลาย เสียศูนย์จนเลิกเป็นหมอ ไม่สนใจเลยว่าตัวเองกำลังเป็นคัลยแพทย์ที่ใครก็อยากดึงตัวไปทำงานด้วย

ต่อให้เขากับมารดาจะพยายามเกลี้ยกล่อมอย่างไร อนาคิน

ก็ไม่ฟัง ดึงดันจะออกจากสถานะนั้น

คนอื่นอาจมองว่าอนาคินจัดการกับความสูญเสียไม่ได้ ไฉนจึงไม่แยกแยะเรื่องงานกับเรื่องส่วนตัวออกจากกัน แต่รัชตะและมารดาเข้าใจอนาคินเป็นอย่างดี ด้วยเดิมทีแล้วอนาคินไม่เคยอยากเป็นหมอ แต่เป็นเพราะอยากจะสามารถต่อความฝันที่อาานนท์ทำไม่สำเร็จ

ทุกอย่างที่อนาคินทำล้วนแล้วแต่มีเป้าหมายเพื่อให้อาานนท์มีความสุข เมื่ออาานนท์ไม่อยู่ ชีวิตเลยว่างเปล่า จนต้องออกเดินทางท่องเที่ยวไปยังประเทศต่างๆ เพื่อเยียวยาจิตใจตัวเอง

พอธนาชาติเกริ่นถึงการมีครอบครัวขึ้นมา รัชตะก็ชักเห็นด้วย หากอนาคินมีคนมาใหรััก มีใครไว้คอยยึด คงจะเลิกใช้ชีวิตแบบไร้ห่วง เช่นนี้เสียที ทว่า...

“พี่คินน่าจะมีเมียสักคนครับ อายุไปสามสิบแปดเข้าแล้ว ก็ยังไร้แวว ไม่เคยเห็นเขาจริงจังกับผู้หญิงที่ไหนเลยสักคน ทำตัวเหมือนคนไร้หัวใจ”

ธนาชาติหัวเราะ ก่อนจะเหลือบไปเห็นว่าหลานชายปั้นจักรยาน ออกมาจากสวนป่า สองขาเรียบเดินไปริมหน้าต่าง กวักมือส่งสัญญาณให้ธาวิตมาหาตนกับรัชตะที่ห้องรับประทานอาหาร

ใช้เวลารอไม่นานเด็กหนุ่มผิวคล้ำก็มาถึง ทั้งยังดูเล็กลั้กระคน ตื่นเต้นจนน่าสงสัย

“เป็นอะไรอะเจ้าวิต ทำทางแปลกๆ” รัชตะหรีตาสังเกตสังกา ก่อนจะถามถึงพี่ชาย “แล้วพี่คินเป็นยังไงบ้าง มาคราวนี้จะอยู่นานไหม”

“เอ่อ...ดูจากรูปการณ์แล้ว มาคราวนี้ท่าจะอยู่ยาวเลยครับคุณโรม”

“รูปการณ์? หมายความว่ายังไง”

“เอ่อ...” ธาวิตหัวเราะแหะ สายหัวเบาๆ “ผมบอกไม่ได้ครับ คุณคินแกสั่งห้ามไว้”

“ฉันไม่เป็นไร เดี่ยวฉันไปถามพี่คินเองก็ได้”

“ไปไม่ได้หรอกครับ!”

คนถูกห้ามชะงักขาที่กำลังจะลุกจากเก้าอี้ หันมองเจ้าของเสียง
หลง “ทำไมฉันจะไปหาพี่ชายฉันไม่ได้”

“นั่นสิ ทำไมคุณโรมจะไปหาคุณคินไม่ได้ล่ะเจ้าวิต”

“ก็...” ธาวิตอึกอัก ดวงหน้าสีคล้ำเฉือนจ้อย พลังมองสลับไป
มาระหว่างธนาชาติกับรัชตะ “รอให้คุณคินมาหาคุณโรมเองดีกว่าไหม
ครับ ขึ้นเข้าไปหาสู่มีสู่หม้าจะโดนคุณคินด่าเอาแน่ครับ”

“ฉันเป็นน้องชายพี่คินนะ พี่คินไม่ด่าฉันหรอก”

“แต่ผมว่า...ตอนนี้ แม้แต่น้องชายก็อาจจะไม่รอดนะครับ”

รัชตะย่นคิ้วไม่เข้าใจ กอดอกจ้องธาวิตอย่างจับผิด “พิรุณเพียบ
เลยนะเรา มีเรื่องอะไรกันแน่ บอกฉันมาเดี๋ยวนี้”

“เอ่อ...”

“บอกมา”

โดนสั่งซ้ำเป็นครั้งที่สอง เด็กหนุ่มก็คร้านจะปกปิดได้อีก เขา
สูดลมหายใจเข้าลึกๆ ขอขมาอนาคินในใจ แล้วเอ่ยอุบอิบ

“คือว่า คุณคินไม่ได้อยู่กับคุณเดียวนะสิครับ...คุณคินทำตัวเป็นโจร
ลักพาตัวสาวมาอยู่ด้วยครับคุณโรม”

เดือดดาลปุดๆ ทั่วทั้งอก นัยน์ตาชุ่มคลั่งกลังมอทยาท

รุ่นใหม่ของโรงพยาบาลอัสวเขต หงุดหงิดนักเมื่อเจ้าหล่อนวางตนสบาย
อารมณ์ มีแกใจมานั่งรับประทานอาหารเช้าเคล้าบรรยากาศริมระเบียง
แถมยังยิ้มหน้าบานเป็นกระดิ่ง ฟ้องว่าชื่นชอบบรสมือของธนาชาติไม่มาก
ก็น้อย

“นี่เธอจะรีนเริงเกินไปแล้วนะยายเด็กแซบ คิดว่าตัวเองมาเที่ยว
พักผ่อนหรือไง นั่งกินข้าวสบายใจเจ็บอยู่ได้”

“ก็บอกแล้วไงคะว่าคุณก็จะปฏิวัติวงการลักพาตัว” ครองขวัญ ไหวไหล่ถอนประสาท เหยหน้าต่อปากต่อคำกับเขา “ทำไมคะ อาคิน ยังคาดหวังว่าตัวเองจะได้เห็นภาพที่คุณก็กอดขาอ่อนวอน ขอให้อาคิน ปล่อยตัวไปซะเหอะ ผันเอาง่ายกว่านะคะ คุณก็ไม่ทำเหอะ คุณก็มีวิธีอื่น ที่เจ๋งกว่านั้น”

“ฮึ ต่อให้เจ๋งยังไง มันก็ไม่ช่วยให้เธอรอดจากฉันไปได้หรอก จนกว่าฉันจะได้ในสิ่งที่ฉันต้องการ เธอไม่มีวันหนีไปจากฉันได้!”

“แล้วจะบอกได้หรือยังล่ะว่าต้องการอะไร เงินทองเหอะ อยากได้ก็บาทก็บอกมา ทางบ้านคุณก็ยอมจ่าย ไม่ต้องมากักขังหน่วงเหนี่ยว ตัวคุณก็ไว้ให้เสียเวลาเหอะ โห. ไปครึ่งเดียว คุณพ่อก็ตาสีดาเหลือก โอนเงินมาให้แล้ว”

“ฉันไม่ได้ต้องการเงิน”

“แล้วต้องการอะไรล่ะ อย่าบอกนะว่าต้องการ...ตัวคุณก็!”

ครองขวัญเบิกตาโพลง ทั้งซ็อนลงบนปิ่นโต ยกมือกอดเรือนกาย ไว้อย่างหวงแหน

“คนไม่รักชาคำพูด ไหนบอกว่าจะไม่ยุ่งกับช่องคลอดของคุณก็ไ้ คุณก็ไม่อยากเป็นนางบำเรอพิศวาสทาสสุรของใครนะ แล้วอาคิน ก็ดูท่าทางจะไม่ร่อยด้วย คุณก็ไม่อยากกิน!”

คนหน้าหนาวดกลอกตา ชั้ระอาในจินตนาการเลือนเปื้อนของเด็กแสบ “เฮอ ไม่อยากกินก็ไม่ต้องกิน ระหว่างเราจะไม่มีการกินกัน!”

ได้ทราบดังนั้นครองขวัญก็ถอนใจโล่งอก ต่อให้เก่งกล้าแค่ไหน แต่อย่างไรเธอก็ไม่ยอมเอาสวัสดิภาพของคุณก็่น้อยไปเสี่ยงอันตราย

“แต่ฉันขอคำหนึ่งเรื่องหนึ่งนะยายเด็กแสบ”

“อะไรคะ”

“สาวฯ ที่เคยกินฉัน ไม่เคยมีใครบอกว่าฉันไม่ร่อย...”

อนาคินกระตุกยิ้ม ก้มตัวยื่นหน้าไปใกล้ แวตภาพวาระยับขบขัน

เมื่อเธอเอนตัวหนีอย่างระแວดระวัง

“ทุกคนรีวเป็นเสียงเดียวกันว่าฉัน...เด็ด!”

ได้ยินเสียงฝีเท้าหนักหน่วงตึงตัง รัชตะก็รู้แล้วว่าใครมา
เยือนห้องทำงานของตน เขาละสายตาจากเอกสารในมือ หลุดหัวเราะ
เมื่อพี่ชายนอกสายเลือดกัดฟันกรอด

“หน้อย...ไ้วิตนะไ้วิต อุตส่าห์สั่งแล้วว่าอย่าบอกใคร”

ทั้งตัวนั่งบนเก้าอี้อย่างกระแทกกระทั้น อนาคินหันไปมองหน้าต่าง
กระจก ส่งสายตาวาววับให้เด็กหนุ่มที่กำลังยิ้มเจื่อนหลังจากสารภาพ
ผิดมาหมาดๆ

“อย่าโกรธเจ้าวิตเลยครับ มันบอกเพราะโดนผมไล่ต้อนหรอก”
แก้ต่างให้เด็กหนุ่ม รัชตะเอียงคอมองคนที่เพิ่งก่อเหตุอันน่าตกใจ “ให้
ผมเดา สาวที่พี่จับตัวมา คือ...ครองขวัญ อัสวเรศ ใช่ไหมครับ”

“ทำไมถึงคิดว่าพี่จับตัวเขามา พี่อาจจะแค่อยากจุดสาวสวย
สักคนมาทำเมียก็ได้”

“ไม่มีทาง คนอย่างพี่คินะเธอจะจับตัวใครมามั่วๆ ยอมรับมา
เถอะว่าสาวคนนั้นคือทนายคนโตของอัสวเรศ”

“ก็...อ้อ...พี่จับตัว ครองขวัญ อัสวเรศ มา”

รัชตะถอนใจ สบประสานตากับคนสารภาพ ลองหยั่งเชิงถึง
ตัวการ

“คุณอรวีร์คือสาเหตุที่ทำให้พี่ต้องกลับไทยใช่ไหม พี่ทำแบบนี้
เพราะเขาบีบให้ทำ ใช่หรือเปล่า”

รอคำตอบจากพี่ชายอีกเพียงสามวินาที อนาคินก็พยักหน้ายืนยัน
ตามนั้น พลันให้รัชตะรู้โดยปริยายว่าการจะออกปากห้ามคงยากยิ่ง
เพราะมูลเหตุต้นเป็นความแค้นระหว่างอรวีร์กับครอบครัวอัสวเรศ
มีเรื่องราวก่อนหน้าที่อนาคินและพ่อเลี้ยงจะมาอยู่ที่เกาะจันทร์เสีย

ไม่ใช่จุดที่คนนอกอย่างเขาจะเข้าไปยุ่งเกี่ยว

“ทำตัวเป็นพระเอกละครไปได้พี่เรา”

“ละครอีกละ ยายตัวแสบก็พูดถึงละคร พี่เบ๊จะได้ยินเต็มที”

คนหน้าหนวดขมวดคิ้วหงุดหงิด ในหัวนึกถึงกิริยาจิบปากจิบคอ นำหมั้นไส้ของสาวน้อยตัวบาง

“รู้ไหมโรม เด็กนั่นหาว่าพี่ทำตามพระเอกละครแนวแก้แค้น ลักพาตัว พอพี่บอกว่าไม่ได้ทำตาม ไม่เคยดู ก็บอกว่าเขามีกันตั้งหลายเรื่อง รีเมกกันตั้งหลายรอบ ผ่านโลกมาจนแก้จนำเหิงออกอย่างพี่ ต้องเคยดูบ้างแหละ...เด็กอะไร ปากเก่ง อวดดีที่หนึ่ง มั่นนำเอาไม่เรียนมา ฟาดสักทีสองที”

ความเยียนของครองขวัญทำรัชตะหลุดคำ มีอกดโทรศัพท์ค้นหา ข้อมูลเกี่ยวกับตระกูลเจ้าของโรงพยาบาลเอกชนชื่อดังที่อรรวีอยากได้นักหนา

ด้วยความรำรวยและเป็นหนึ่งในวงศัวนที่สื่อให้ความสนใจ ภาพข่าวต่างๆ เกี่ยวกับคนในครอบครัวนี้จึงปรากฏขึ้นมามากมาย และเมื่อได้เห็นดวงหน้าหวานน่ารักที่ดึงดูดสายตาของคนเฒ่ามาได้อย่างลงตัว รัชตะก็ยิ้มพริ้มด้วยความเอ็นดู

“บ๊องแบ้วจ้ะ แสบซัดกับหน้าตาเลยแฮะ”

“ใช่ ก่อนจะลงมือ คุณอรรวีเตือนพี่แล้วว่าเด็กนี้ร้ายกาจมาก อย่างหลงคิดว่าจะไร้เดียงสาเหมือนหน้าตา แต่พี่ก็ไม่นึกจริงๆ ว่าจะแสบขนาดนี้”

รัชตะเลิกคิ้ว ก้มมองรูปครอบครัวอัสวเรศอีกครั้ง เฟ้งพิศตั้งข้อสังเกต “ดูแล้วพ่อแม่เขาน่าจะหวงลูกสาวมากเลยนะพี่ พี่พามาได้ยังไงเนี่ย”

“เบ๊อบบเป็นใจ”

“หือ...”

“จริงๆ ตอนแรกฟีกีก็เกือบจะยกเลิกแผนนี้ไปแล้ว แต่เมืองบนดันเป็นใจ เปิดทางให้ฟีกี” อนาคตินเหี้ยดยิ้มสะใจ เล่าย้อนถึงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น...

ชายหนุ่มตั้งใจเข้าไปหาอรรถที่บ้านอัครเวศ ในเวลาเดียวกันกับที่ครองขวัญต้องเดินทางไปยังประเทศอินเดีย เพราะทราบว่าครองขวัญไม่ต้องการให้ครอบครัวไปส่งที่สนามบิน เกรงว่าทุกคนจะพากันอาดูร น้ำตานองจนไม่เป็นอันทำอะไร สบช่องให้เขาแสร้งทำตัวเป็นผู้ประสงค์ดี อาสาไปส่งครองขวัญแทนคนขับรถ เพื่อจะใช้โอกาสนี้พาตัวสาวน้อยมา

ในหนแรกแผนขั้นต้นกลับไม่สำเร็จดังใจหมาย แม้อรรถจะให้ความสนิทสนมแก่เขาและมองโลกในแง่ดีมากเกินไปจนเกินไป แต่ด้วยความที่เป็นพ่อที่ห่วงลูกสาวสุดทรวง อย่างไม่อรรถก็ไม่ยอมปล่อยให้ชายอื่นใกล้ชิดดวงใจอยู่ดี

แต่แล้ว...ไม่ว่าจะด้วยโชคชะตา จังหวะเวลา หรือเทพเจ้าชั้นฟ้าองค์ใดบันดาลพรให้ก็ตาม

ขณะที่อนาคตินกำลังเดินทางกลับคอนโดส่วนตัว ดวงตามกโลกก็เหลือบไปเห็นวารถของบ้านอัครเวศที่ออกมาก่อนหน้านี้ตนได้ลักพักใหญ่ นั่นเกิดปัญหาขัดข้องกะทันหัน ไปส่งครองขวัญที่สนามบินไม่ได้ เขาเลยอาสาอีกครั้ง

ด้วยการจราจรที่ติดขัดของเมืองหลวง ครองขวัญสังเกตเห็นแล้วว่ากว่ารถของบ้านอัครเวศอีกคันจะออกมาถึงตัวเองคงใช้เวลานานโข ยืนรอแท็กซี่พักใหญ่แล้วก็ยังไร้แววว่าจะมีคันไหนพาเธอไปยังสนามบิน บวกกับเวลาขึ้นเครื่องที่กำลังกระชั้นชิดเข้ามาเรื่อยๆ สาวน้อยเลยจำต้องยอมขึ้นรถมากับเขา แม้ไม่เต็มใจเลยก็ตาม...

“พอมีจังหวะที่เด็กนั้นกำลังเพลอๆ ฟีกีโปะยาสลบ แล้วก็พามาที่นี่”

“หือ...ง่าย ๆ จี่เลยหรอพี่”

“เออ ง่าย ๆ จี่แหละ คิดจะทำการใหญ่ ใจต้องนิ่งนะน้องชาย ไม่มีใครคาดคิดหรอกว่าพี่จะกล้าทำอย่างนี้ ในสายตาพวกเขา พี่ไม่มีเรื่องให้ต้องเกี่ยวข้องกับพวกเขาในทางอื่นนอกจากการงาน ไม่มีใครรู้ว่าพี่เป็นอะไรกับคุณอรรีร์”

ก็จริง...รัชตะตอบรับในใจ ผลอเห็นด้วยกับพี่ชายทั้งที่ไม่ควร

“แล้ว...พี่จะทำยังไงต่อ แผนต่อไปคืออะไร”

“เรื่องนั้นเอาไว้ทีหลัง ที่ต้องคิดตอนนี้คือหาวิธีการปราบเด็กแสบให้ได้ก่อน นอกจากจะไม่กลัวพี่เลยยังฉลาดพอตัว พอเห็นแล้วว่าหนีไปไหนไม่ได้ ก็ไม่พู่ขึ้นนี้ให้หมดแรงโดยเปล่าประโยชน์ แถมยังตั้งท่าจะป่วนพี่กลับเต็มขั้น”

ยังได้ฟังความแสบของครองขวัญ รัชตะก็ยังขบขันทั้งหมดห้วง คิดว่าครองขวัญคงไม่เป็นอะไรมาก ค่อนข้างแน่ใจด้วยว่าอนาคินจะไม่โหดร้ายกับสาวน้อยแน่นอน...คนที่น่าห่วงคือพี่ชายเขาต่างหาก

“พี่คิน ระวังไว้นะพี่”

“ระวังทำไม ไม่มีอะไรให้พี่ต้องระวังตัวหรอก ต่อให้แสบแค่ไหน แต่ก็เป็นผู้หญิงตัวเล็กนิดเดียว ถ้าพี่เอาจริง ยังไงก็สู้พี่ไม่ได้”

“ไม่ใช่ระวังตัว ผมหมายถึง...ระวังใจ”

“ระวังใจ?”

“ครับ พี่รู้ไหม จุดจบของเรื่องแนวนี้นักจะลงเอยยังไง...” รัชตะลากเสียงพร่าอย่างเจ้าเล่ห์ ยั่วให้พี่ชายอยากรู้ “สุดท้ายแล้ว...ใจไหนมักจะหลงรักเหยื่อที่ตัวเองจับมา”

“ไม่มีทาง พี่ไม่หลงรักเด็กแบบนั้นหรอก!” ปฏิเสธทันควัน อนาคินแค้นยิ้มเยาะหยัน “รู้ความอ่อนหวาน ความเป็นกุลสตรีเท่ากับศูนย์ ใครซึ่คร่ำยหลวมตัวมาเป็นผัวคงโดนเด็กนี้ข่มเหงทุกวันแน่ๆ!”

“นั่นสิเนอะ ขนาดพี่ไม่ใช่ผัวเขา ยังโดนเขาข่มเลย”

คำเข้าหยอกของรัชตะทำอนาคินหน้าม่าน นัยน์ตาชุ่มคล้ำ ไม่ชอบใจ กระดากอายจนต้องหยิบหมอนบนเก้าอี้มาปาดน้ำองชาย แก้วขวย

“ที่ยายตัวแสบข่มพี่ได้เพราะพี่ยังไม่ได้แสดงพลังของความเป็นชายให้เขาเห็นหรอก เด็กนั่นมีพ่อແຍ໑ แล้วแม่ตัวเองก็อยู่เหนือพ่อเลยเหมารวมว่าผู้ชายจะต้องยอมผู้หญิงเหมือนที่พ่อตัวเองเป็น พี่จะเบิกเนตรเขาเอง!”

รัชตะหัวเราะหึๆ ส่งสายตาที่แปลความหมายออกมาได้ว่า ‘เหรอ’ แล้วแกลั้งกระเซ้า “ทำเป็นโหดไปเถอะ อย่าไปเผลอเกินเลยเข้าละกัน เกิดเขาท้อง มีเจ้าตัวเล็กมาเป็นพวก จะรู้ซึ้ง”

“รู้ซึ้งอะไร”

“รู้ซึ้งถึงความยากลำบาก ต้องไปตามง้อลูกเมียตั๋อยๆ” ทำนายทายทักอนาคต รัชตะหรีตาแพรวพราวซึ้ออีกฝ่าย “จุดจบของโจรโหดมันก็เป็นแบบนี้ทุกคนนั่นແหละ”

“ไม่จริง พี่จะไม่มีจุดจบแบบนี้!”

ปักธงแล้วว่าสร้างเปลี่ยนแปลง อนาคินขบกรามถมึง-
ทึง

“ถ้าเด็กนั่นจะปฏิวัติวงการลักพาตัว พี่ก็จะพลิกหน้าประวัติศาสตร์ของโจรโหดเหมือนกัน!”

2

ตัวแม่ต้นตำรับ

ถ้าเป็นแม่แค่...จะทำยังไงนะ

ครองขวัญเฝ้าถามตัวเองอยู่อย่างนี้นับครั้งไม่ถ้วน สิ่งที่กำลังเกิดขึ้นกับเธอ มันทำให้เธออยากจะกลับไปเป็นลูกที่ตัวน้อยๆ ที่มีอะไรก็ร้องเรียก ‘แม่แค่ขา’ ฟ้องให้มารดาจัดการศัตรูที่ทำร้ายกัน

คนอื่นอาจมีบิดาเป็นผู้คุ้มครองตัวจากภยันตราย แต่ครอบครัวเธอต่างออกไป เพราะบิดาเป็นชายหนุ่มนวล ไม่ใช่สายบุญ ต้องศึกใหญ่เท่านั้นท่านถึงจะชักธงออกรบ ในขณะที่มารดา ต่อให้เป็นศึกเล็กอันก่อให้เกิดความระคายใจแก่คนในบ้านเพียงน้อยนิด ท่านก็พร้อมจะเป็นโล่ ปกป้องเราทั้งสอง

บุตรคนโตอย่างครองขวัญนี่เองที่รู้ถึงความแข็งแกร่งของท่านมากกว่าใคร เธอเคยอยู่กับมารดาแค่สองคนมาก่อน แม่แค่ของเธอเคยเป็นคุณแม่เลี้ยงเดี่ยวสุดสตรอง ตั้งหน้าตั้งตาทำงานหาเงินและเลี้ยงดูลูกสาวด้วยหนึ่งสมองสองมือ

ต่อให้เหนื่อยอย่างไรแม่แค่ก็ไม่เคยบ่น ต่อให้จะอ่อนล้าแค่ไหน แต่เมื่อครองขวัญหันไปมองหน้าท่านคราใด ท่านก็มักจะยิ้มยิ้มบิดาชวนให้เธออิมเอมใจอยู่เสมอ

แม้ในเวลานั้นครองขวัญร่างจ้อยจะไม่มีบิดาเหมือนเด็กคนอื่น

ถูกเพื่อนในวัยเด็กตั้งคำถามว่าพ่อเป็นใคร แต่ครองขวัญก็ไม่เศร้าเสียใจ เพราะความรักจากแม่เด็กที่มอบให้เธออย่างเต็มเปี่ยมทำให้เธอไม่รู้สึกละอายอะไรเลย จนถึงขั้นประกาศออกมาว่า

‘เราจะมีกันและกัน แค่มแม่ไ้กับคุ้ก็...ไม่มีพ่อก็ได้’

กระทั่งโชคชะตาพลิกผัน ชักจูงให้บิดาเวียนมาพบพาน ครองขวัญจำได้ว่ามารดาต่อต้านเสียงแข็ง

‘ผิวเก่าอย่างคุณ ฉันไม่เคยคิดจะกลับไปกิน เพราะเคยกินแล้วรู้แล้วด้วยว่า...ไม่อร่อย!’

ทางฝ่ายบิดาก็ไม่ยอมแพ้ ตั้งท่าจะทำให้มารดาเปลี่ยนใจกลับมากินตัวเองให้ได้ ทั้งยังหมายมั่นทำลาย

‘แล้วเค้กจะต้องกลับคำที่บอกว่าพี่ไม่อร่อย...เพราะพี่จะอร่อยจนเค้กอยากกินพี่ไปทั้งชีวิต!’

แล้วอรรถก็ทำสำเร็จดังปากว่า คอยส่งความรักและอ่อนโยนมาละลายหัวใจครองขวัญกับมารดาจนทั้งคู่แพ้พ่าย ยอมให้หมอนุ่มเข้ามาอยู่ในชีวิต

หลังจากนั้นโชคชะตาก็พลิกผันอีกครั้ง เมื่อเธอกับมารดาได้เข้าไปอยู่ในบ้านอัครเรศ ก่อนจะเกิดเรื่องราวตามมาอีกมากมาย รักรินทโนอดีตถูกเปิดเผย

คนที่มีศักดิ์เป็นน้ำชายของพ่ออรรถ บุตรบุญธรรมของคุณทวด แท้จริงแล้วคือพ่อแท้ๆ ของแม่ไ้ จากที่แม่ไ้เคยเป็นลูกคนเดียวมาตลอดจู่ๆ ก็มีน้องชายน้องสาวมาช่วยปฏิรูปชีวิตพวกเขา เร่งจัดการแก้ไขปัญหาภายในบ้าน ทำให้ทุกคนมีความสุข และสุดท้าย...ก็มีสิ่งแสนซำมาให้ครองขวัญรักถึงสี่คน

ไ้โตมเกิดมาตอนเธออายุเจ็ดขวบ เขาเป็นน้องชายตัวร้ายที่ทำให้รู้ซึ้งว่าการมีน้องนั้นทั้งสนุกและน่าปวดหัวเพียงใด ตั้งแต่ยังเป็นเด็กตัวจ้อยจนถึงตอนนี้ไ้ตัวอายุสิบห้าปีแล้ว ไ้โตมก็ยังคอยป่วนเธอ

ไม่เปลี่ยนแปลง

คัสตาร์ด น้องชายวัยสิบสามปีโตตามไอดิมมาติดๆ ทว่านิสัยต่างกันโดยสิ้นเชิง แก่สุภาพนุ่มนวลเหมือนบิดาไม่มีผิด

เอแคลร์ น้องชายวัยสิบเอ็ดปี ตัวท้วมอ้วนประจําบ้าน เรื่องแกล้งเข้าใครๆ นี่ถนัดนักแล

และครีมชีส ยายตัวน้อยแสนซน น้องสาวคนสุดท้องวัยเก้าขวบที่กำลังอ้อนเก่ง คอยเรียก ‘พี่คุกกี้ขา’ ตามติดและเลียนแบบเธอทุกอย่างจนคนในครอบครัวพากันเรียกกันว่า ‘มินิคุกกี้’

ส่วนตัวครองขวัญเองก็แทบจะเป็นร่างโคลนนิ่งของมารดาเลยก็ว่าได้ ความแกร่งแสบสู้คนและวิชามารทั้งหมดทั้งมวลของท่าน ถูกถ่ายทอดมาให้เธอจนหมดสิ้น

ท่านมักสอนสั่งเธอเสมอว่า ‘เวลาใครมาร้ายกับเรา เราต้องสังเกตและจับจุดให้ได้ว่าเขาร้ายแบบไหน บางคนเราต้องตอบโต้ตรงๆ แต่บางคน เราต้องใช้วิธีแสบแฉ้อแถมโกง เราต้องร้ายกว่ามันล่ะลูกขา!’

อาจดูเหมือนว่าท่านสอนให้เธอเป็นคนเจ้าเล่ห์ แต่ความจริงแล้วท่านแค่ไม่ต้องการให้ใครมารังแกลูกสาวสุดที่รัก หากท่านรู้ว่าอนาคตจับตัวเธอมา ท่านก็พร้อมจะบุกป่าฝ่าดงมาจัดการโจรใจดี ไม่มีทางนิ่งนอนใจ ปล่อยให้เธอโดนกักตัวอย่างที่เป็นอย่างนี้

แต่ตอนนี้...แม่เคັกยังไม่รู้ และเธอก็ต้องสู้คนเดียวโดยที่ไม่มีแม่เคັกคอยดูแล

ของอย่างอื่นอาจอยู่ครบ ทว่าอุปกรณ์ป้องกันภัยที่ท่านตระเตรียมไว้ถูกอนาคินทำให้หายไปอย่างไร้ร่องรอยเรียบร้อยแล้ว

“แม่เคັกขา...คุกกี้คิดถึงแม่เคັกจัง...”

ครองขวัญรำพันเสียงสั่นพร่ำ โดยไม่รู้เลยว่าถ้อยคำนี้ลอยไปเข้าหูเจ้าของเสียงฝีเท้าที่กำลังเหยียบย่ำผืนทรายอยู่ทางด้านหลัง

“หึๆ...ทำเป็นเก่ง สุดท้ายก็มานั่งซึมคิดถึงแม่”

เธอละลายตาจากท้องทะเลเบื้องหน้า หันขวับไปหาคนเอื่อยเยาะ
ก่อนจะตอกกลับ

“แล้วทำไมคุณก็จะคิดถึงแม่ไม่ได้ คุณก็มีแม่ให้คิดถึงนี่คะ”

โจรหนุ่มหน้าหนาวชะงักกึก คำว่ามีแม่ให้คิดถึงแทงใจดำจน
เขาอึ้งรับประทาน ได้แต่ถามตัวเองว่า...เราละ มีแม่ให้คิดถึงบ้างหรือไม่

“ถ้าแม่เคঁกของคุณก็รู้ว่าอาคินทำแบบนี้กับคุณก็ละก็ อาคินโดน
จัดการแน่!”

“เฮอะ ก่อนที่แม่เธอจะมาจัดการฉัน เธอคงโดนฉันจัดการก่อน
ยายเด็กแสบ”

เขาเหยียดยิ้มมุมปาก เริ่มดำเนินแผนการแอบครองขวัญด้วยการ
เดินเข้าไปในกระท่อม เปิดกระป๋องเป่าใบใหญ่ของตัวเอง นำเสื้อผ้าออก
มาใส่ตะกร้าแล้วเอาไปวางลงตรงหน้าหญิงสาว

“จัดการซะ ต่อจากนี้เธอมีหน้าที่ทำงานบ้านทุกอย่าง คอยเก็บ
กวาดดูแลกระท่อมหลังนี้ให้ดี คอยรับใช้ฉัน แลกกับความปลอดภัย
ที่เธอจะได้รับ ถ้าเธอไม่ทำ ฉันคงต้องใช้ไม้แข็ง”

“ไม่แข็งอะไร คุณก็ไม่กลัวหรอก”

อนาคินถลึงตาขุ่นเคือง ก่อนจะก้มตัวไปกระซอกแขนเธอแรงๆ
ดึงให้เธอลุกขึ้นยืน แสดงให้เธอรู้ว่าเขาจะเอาจริงแล้ว ทว่าเด็กแสบ
ก็คือเด็กแสบ แม้จะทำหน้าเปื้อยอย่างที่อนาคินรู้ว่าเธอคงเจ็บไม่เบา แต่
เธอก็ยังไม่ยอมจำนน

“ปล่อยนะ ไอ้ลูกหนาว!”

“เลิกดื้อกับฉันได้แล้ว ฉันไม่อยากทำให้เธอเจ็บตัวไปมากกว่านี้
หรอกนะ!”

“ไม่ต้องมางู บอกละแล้วไงว่าไม่กลัว!”

ครองขวัญสะบัดแขนออกจากการเกาะกุมแล้วเงื้อมมือตบหน้า
เขาดังขาด ก่อนจะตั้งท่างอเข้าเตรียมจัดการคินน้อยอย่างที่เคยทำ แต่

เขาดันไหวตัวทัน ดึงตัวเธอไปกอด เนื้อแนบเนื้อจนไม่มีช่องว่างระหว่างกัน

“คิดว่าฉันจะยอมโดนเธอทำแบบเดิมอีกเหรอฮะ!”

“ปล่อยเดี๋ยวนี้ละ ไข่ลึงหนวดนิสัยเสีย รังแกเด็ก!”

ลึงหนวดพ่นลมหายใจ หมั่นได้ย่ายปากกล้าจนอยากจะสั่งสอนให้อีกฝ่ายได้รู้ถึงอันตรายของเพศตรงข้าม

“บอกให้ปล่อยไป หูตึงเหรอ ปล่อยๆ!”

พันคมขบกันดังกรอด มันเขี้ยวปากอึดจนอดใจไม่ไหว ยื่นหน้าไปหา จมพิตแนบชิด แก้งขบเม้มแรงๆ จนครองขวัญนิ่งค้าง ช็อกตาเหลือกที่โดนเขารุกล้ำ รู้แจ้งโดยพลันว่าเป็นผู้หญิงมันเสียเปรียบตรงนี้เอง

“นี่เธอ ไม่เคยจูบกับใครเลยเหรอ...”

ถามเสียงพร่าทันทีที่ถอนปากออก แต่ก็รู้วาคงไม่ได้คำตอบอะไรจากครองขวัญ เธอยกมือมาถูไถปากอึดอย่างแค้นเคือง ประณามเขาทางสายตาว่า ‘ไข่ลึงหื่น ไข่คนผิดคำพูด ไหนบอกว่าจะไม่ยุ่งกับคุกกี้’

‘ง!’ จนเขาได้แต่สะอึกในอก กระดากอายเหลือแสน

“ฉันไม่ได้ผิดคำพูดนะ เธอไม่ได้ห้ามยุ่งกับปากเธอด้วยนี่”

“งั้นต่อไปนี่ก็งรุ้ไว้ว่าห้ามยุ่งทุกตรง ทุกตารางนิ้วบนร่างกายคุกกี้!”

ตะเบ็งคอตอกกลับ ครองขวัญมองคนแก้ตัวด้วยความโกรธจัด ยอยากเงื้อมือฟาดแก้มเขาก็กักกดากก็กลัวเขาจะเล่นฉากตบจูบอีกรอบเลยได้แต่ข่มกลั้นโทสะแล้วห่มุนตัวถอยห่าง ไม่อยากเห็นหน้าคนเอาเปรียบเธอไปมากกว่านี้

“เดี๋ยว จะไปไหนฮะ ยังไม่ได้เคลียร์เรื่องชักผ้าเลยนะ ตกลงจะทำหรือไม่ทำ!”

“ไม่ทำ!”

เธอหันมามองเสียงเขียว ดวงตาโตสวดยิ้มึงทึ่งเหมือนนางยักษ์
จนอนาคินชักเริ่ม...เอ่อ...หวาดหวั่น

แล้วจากนั้นคนร่างบางก็เดินปึงปังกกลับเข้าไปในกระท่อม ปิด
ประตูหน้า ไม่ยอมให้เขาเข้าไปหาได้

“เชิญอาคินทำเองไปเลย อย่าคิดนะว่าคุณก็จะยอมรับใช้อาคิน
อาคินนั่นแหละที่ต้องเป็นทาสคุณก็ ต้องเป็นคนทำงานบ้านทั้งหมด!”

โดนสั่งเข้าใจโรคก็ฉุนก็ก อึดอัดกับตัวเอง...ชิชะ บังอาจมาสั่ง
ให้เราเป็นทาส

“เปิดประตูเดี๋ยวนี้นะยายเด็กแสบ ออกมาคุยกันให้รู้เรื่อง!”

มือใหญ่ทุบประตูแรงๆ ตามคมเหลือบมองหน้าต่าง พบว่าม้านก
ปิดไปแล้ว และไม่ว่าจะพยายามทำเสียงเข้มขู่คนในกระท่อมก็ประโยค
ก็ไร้ซึ่งการตอบรับใดๆ จากเธอ ทำเอาเขาหงุดหงิดจนต้องถอนใจ
ระบายความเคืองขุ่นออกมาอีกหลายเสียง ก่อนจะหมุนตัวเดินกลับไป
ยกตะกร้าผ้า

เออ...ทำเองก็ได้วะ!

‘...เดิมที โรงพยาบาลอัสวเรศ ควรจะชื่อว่าโรงพยาบาล
โรจนวัฒน์...เพราะที่แรกคุณหมอรณภพ โรจนวัฒน์ เป็นหุ้นส่วนใหญ่
แต่ภรรยาคุณหมอเกิดปัญหาทางธุรกิจ คุณหมอรณภพเลยขายหุ้น
ทั้งหมดของตัวเองให้แก่คุณนัย...คุณตาของตาอรรถ’

‘...คุณหมอรณภพเส้นเลือดในสมองแตก ส่วนภรรยาคุณหมอ
ก็ฆ่าตัวตายตามสามี ยายสงสารลูกสาวคนเดียวของคุณหมอที่ไม่เหลือ
อะไร เพราะสมบัติทุกอย่างถูกขายไปจนหมดแล้ว ยายเลยเสนอ
ความช่วยเหลือไปสารพัด แต่ยายก็ไม่ว่าครอบครัวเขาไปคุยกันยังง
อรวีร์ถึงคิดว่าเราโกงเขา กลียดเรา หาวว่ายายกับคุณนัยได้หุ้นของ
โรงพยาบาลมาด้วยวิธีทุจริต แต่ยายขอยืนยันนะลูก ว่าเราเป็นเจ้าของ

อย่างถูกต้อง ไม่ได้โกงใครมา...’

‘หลังจากนั้น ลูกสาวของคุณหมอรณภพก็หายหน้าหายตาไปนานเลยลูก กลับมาอีกทีก็มาแต่งงานกับลูกชายคนเดียวของเจ้าของห้างเดอะแอล’

‘เวลาเจอกัน เขาชอบเหน็บแนมแม่ แถมยังชอบเอาบ้านเราไปนินทากับคนสนิทของตัวเอง แม่เคยทำให้เขามาพิสูจน์กันในห้องกฎหมาย เขาก็ไม่สู้อะไร ชอบทำเป็นตึงตัง ไม่ไหวหลบเกลื่อน...’

คงเพราะกำลังเดินทางไปยังศูนย์การค้าเดอะแอล ครองรักเลวหวานนึกถึงคำบอกเล่าของโสภิตสุดา กับอลิน ยายกับแม่ของสามี เมื่อครั้งที่พวกท่านเอย์ถึงรอยร้าวระหว่างสองตระกูลให้เธอกับครองขวัญฟังเมื่อหลายปีก่อน

ครานั้นคุณแม่สามีเพียรคะยั้นคะยอ อยากพาสองสาวขนมหวานไปออกงานเปิดตัวแบรนด์นาฬิกาสุดหรู และดันหลุดปากออกมาว่า ‘เสียตาย งานนี้ไม่น่าจัดที่ห้างเดอะแอลเลย’

เผยความเป็นปรี๊ดออกมาอย่างชัดเจน ทำเอาสองสาวขนมหวานอดสงสัยไม่ได้ แม้ตอนแรกพวกท่านจะยังอีกอักล้งเล็ที่จะทำความเข้าใจ แต่สุดท้ายครองรักและลูกสาวก็ได้ฟังเรื่องราวทั้งหมดอยู่ดี

ครั้นได้พบเจอกันที่งานดังกล่าว อรวิร์ก็เอย์วาจาดูถูกเธอและครอบครัว

‘คนเขาลือกันทั่วว่าเธอเป็นแค่ผู้หญิงจนๆ ที่จับหมอรณจนอยู่หมัด ก็เก่งนะ ที่จับลูกชายหัวแก้วหัวแหวนของยายอลินได้ มีแต่คนพูดกันว่ายายนี่หว่าลูกชายอย่างกับจงอางหงไข่ ได้มาเป็นสะใภ้ยายนี้แล้ว มันได้เล่าให้ฟังบ้างไหมล่ะ ว่าพ่อแม่มันร่ำรวยจากการโกงพ่อแม่มันมา!’

แน่นอนว่าครองรักไม่พลาดที่จะโต้กลับ ชัดอีกฝ่ายด้วยถ้อยคำเสียดแทงใจ

“พูดจาจากมุมมองของตัวเอง แต่หลักฐานก็ไม่มีสักอย่าง แม่
สามีฉันทำให้พิสูจน์ทางกฎหมาย คุณก็ไม่กล้า ตกลงคุณจะทำอย่างไร!”

ทั้งยังทั้งทำด้วยการแสดงเจตจำนง “ในฐานะที่ฉันเป็นสะใภ้
อัสเวศ ฉันพร้อมจะทำทุกอย่างเพื่อปกป้องศักดิ์ศรีของครอบครัวฉัน!”

ทูกวาคาที่ครองรักเอ่ยออกไปทำให้อรวีร์แค้นเคือง อาศัยจังหวะ
ที่เธอหมุนตัวหันหลังเหยียบชายกระโปรงชุดราตรีจนเธอล้มคะมำ ทั้ง
อรวีร์ยังเจ้าเล่ห์ ทำทีว่าตัวเองไม่ได้ทำอะไรและแสร้งจะช่วยเหลือเธอ

ทว่าดวงตาน้อยๆ ของเจ้าตัวแสบเห็นภาพเหตุการณ์ทุกอย่าง
แกว่งมาปกป้องแม่ ยืนยันว่าอรวีร์กลั่นแกล้งแม่เด็กของคุกกี้ ชั่วขณะ
นั้น แม่ครองรักจะโกรธมากเพียงใด ทว่าด้วยวิสัยทัศน์ที่กว้างไกลของอีกฝ่าย
เธอเลยเลือกจะถอยทัพกลับออกมาก่อน

เจ้าตัวแสบงอนหน้าจ้ำ ปนอุบว่าเหตุใดต้องยอมอรวีร์ด้วย เธอ
จึงต้องอธิบายให้ลูกเข้าใจว่าแท้จริงแล้วแม่เด็กของแกเป็นคนปิดเกม
หากได้กลับด้วยความรุนแรง คนอาจตัดสินว่าเธอรังแกคนแก่ สู้ปล่อย
ให้พวกเขาเคลือบแคลงว่าอรวีร์แกล้งเธอจริงหรือไม่ แล้วเรียกคะแนน
ความสงสารจากพวกเขาเสียยังจะดีกว่า

น่าประหลาดที่ไม่ว่าเวลาจะผ่านมานานแค่ไหน ครองรักก็ยัง
จำเหตุการณ์ดังกล่าวได้ขึ้นใจ รวากับว่ามันสลักและหยั่งรากลึกลงไป
ในสมองแล้วอย่างไรรูปแบบนั้น...

“เคັก...อยากได้ใบไหน เคັกเลือกเล่นนะลูก ตาอรวีร์นี่ก็เอาไว้
ปล่อยให้มีผู้ใช้ของขาดๆ เกาๆ อยู่ได้”

“อย่าบ่นพี่อรรถเล่นนะคะคุณแม่ขา เคັกเองนี่แหละที่ไม่ยอม
เปลี่ยน” แก่ต่างแทนอรรถ ครองรักยิ้มบางให้คนนั่งเคียงกัน ก่อนจะ
ช่วยไม่ให้สามีถูกแม่บ่นต่อ ชวนคนสูงวัยคุยเรื่องกระเป๋าสตางค์
ที่จะซื้อให้เธอ อลินทนไม่ได้ที่เห็นเธอไม่กล้าใช้เงิน อันเนื่องมาจากโรค
กลัวความจนกำเริบ

ต่อให้ตอนนี้ครองรักจะได้สามีรวยล้นฟ้า แต่เพราะเคยปากกัดตีนถีบมาก่อน ความลำบากที่เคยประสบมันกลายเป็นปมในใจ ทำให้เธอประหยัต์มรัยส์ถกับตัวเอง จนถึงขั้นที่คนในบ้านมองว่าเกินกว่าเหตุ และพากันอาสาซื้อสิ่งของต่างๆ ให้เธออย่างแม่สามีกำลังทำอยู่

แม้ครองรักจะปฏิเสธและยืนยันกรานว่ายังสามารถถือกระเป๋าก่าๆ ได้ ทว่าแม่สามีก็ไม่ยอม ยืนยันกรานกลับเช่นกันว่า ‘แม่ไม่ยอมให้ใครมาดูถูกเค็กของแม่เด็ดขาด’

“แล้วคุณก็เป็นยังงี้บ้างลูก หลานแม่ถึงอินเดียแล้วไซ้ไหม เทียวเพลินเลยมั่งเนี่ย”

“ก็...คะ ตัวแสบกำลังสนุกเลย”

ทอดเสียงอ่อนนบอแม่สามี รู้สึกผิดพอสมควรที่ต้องโกหกผู้ใหญ่ เพราะไม่อยากให้คนแก่ไม่สบายใจ ท่านคงกระวนกระวายหากทราบ ว่าครองรักยังติดต่อกูกสาวคนโตไม่ได้

ทางฝ่ายสามีก็หัวหมุน ว่ารุ่นไม่แพ้กัน เพียรติดต่อกคนที่อาสาไปส่งลูกสาวสักก็ครั้งก็ยังไร้สัญญาณตอบกลับจากฝ่ายนั้น

จากคนใจเย็นประหนึ่งสายน้ำชุ่มฉ่ำ ก็เปลี่ยนแปรเป็นคนใจร้อนจับพลัน อรรถเร่งติดต่อเพื่อนในวงสังคม ใครก็ตามที่สามารถให้ความช่วยเหลือ หมายถึงเข้าถึงข้อมูลเกี่ยวกับการเดินทางของลูกสาว ส่วนตัวครองรักเอง แม้จะปลอมประโลมสามีว่าเพิ่งผ่านพ้นไม่ถึงวัน ครองขวัญคงจะแค่เกิดเหตุขัดข้องเล็กน้อยบางอย่าง แต่ความจริงเธอก็หวาดหวั่นเหลือคณนาว่าอาจจะมือนตรายมากล้ำกรายลูกสาว

คุณก็ของแม่...อย่าเป็นอะไรไปเลยนะลูก...

เธอภาวนาวาดหวัง ก่อนจะรีบปรับสีหน้าทีเต็มไปด้วยความกังวลให้กลับมาสดชื่นดังเดิม เมื่อแม่สามียื่นค้อมองอย่างสงสัยกึ่งเป็นห่วง

ใช้เวลาเดินทางอีกครู่ใหญ่รถของบ้านอัสเวสก็มาถึง ศูนย์การค้าสาขาใจกลางกรุง พอพากันลงจากรถ อลินก็รีบยกกระเป๋าเงินเพิ่ม ต้องการซื้อสร้อยเพชรให้ลูกสะใภ้สักเส้นสองเส้น

ครองรักเองก็ไม่ขัดศรัทธา (ชอบมากเลยคะ คุณแม่ขา!) เธอตกลงกับแม่สามีสายเปย์ว่าจะไปเลือกกระเป๋ารอไว้ ในขณะที่อีกฝ่ายอยู่ร้านเครื่องประดับ ไม่นานนักดวงตาคู่สวยก็แพรวพราววิบวับเพราะถูกใจกระเป๋าสีดำที่ตั้งโชว์อยู่ สองขารีบก้าวไปหา หมายจะจับจองมันไว้ก่อน ทว่า...ไม่ใช่แค่เธอคนเดียวที่ถูกใจกระเป๋านี้

จังหวะที่ครองรักตะได้ก่อนเพียงเสี้ยววินาที ก็มีมือของใครบางคนตามมาจับไว้เช่นกัน พอหันหน้าไปมองก็มีอันต้องอึ้งตะลึงกับความบังเอิญที่ตนประสบ

“ปล่อยกระเป๋าดี๋ยวนี!”

เธอเลิกคิ้ว ยิ้มยั่วนกวนประสาทอีกฝ่าย “ไม่ปล่อยคะ ดิฉันถึงก่อนนี่คะ คุณอรวีร์”

อรวีร์ตาวาว ออกแรงยื้อแย่งกระเป๋าสีดำจากคนถือ พนักงานในร้านเองก็เริ่มหน้าเฉือน พยายามเข้ามาใกล้เกลี้ย บอกรจะนำกระเป๋าสีดำตัวนี้มาให้ แต่หญิงสูงวัยก็ไม่สน เพราะการได้ครอบครองของที่ครองรักต้องการมันสะใจกว่าเป็นไหนๆ

ทว่าเมื่อออกแรงไปได้ครู่หนึ่งก็เห็นชัดว่าใช้กำลังไม่ได้ผล เลยเปลี่ยนมาใช้วาจาเหน็บแนมแทน

“แกนะไม่เหมาะกับกระเป๋าสีดำขนาดนี้หรอก อย่าลืมนึกว่าตัวเองเป็นใครมาจากไหน จะใช้ของอะไรก็เอาให้มันสมกับพื้นเพของตัวเองหน่อย”

“แล้วอะไรหรอคะที่มันสมกับพื้นเพของคุณดิฉัน บอกกันหน่อยได้ไหมคะ คุณอรวีร์”

“พื้นเพจ๋า อย่างแก ใช้ใบละไม่กี่ร้อยก็พอแล้ว” อรวีร์เหยียด

ยิ้ม กวาดมองเรือนกายของครองรักอย่างดูแคลน ทว่าแทนที่ครองรัก
จะเดินไปตามการกระทำของเธอ อีกฝ่ายกลับยิ้มว่าชอบใจ

“อู๊ย ของชอบฉันเลยละคะ ฉันก็อยากจะใช้ของราคาเท่านั้นให้
สมกับพื้นเพจนๆ ของฉันเหมือนกันนั่นแหละ แต่มันดันติดปัญหาสำคัญ
นะสิคะ”

“ปัญหาอะไรของแก”

“ก็ฉันดันได้สามีรวยรวย รวยอย่างเดียวไม่พอนะ รักฉันมาก
มากด้วยค่ะ ขอร้องให้ฉันใช้เงินอยู่ทุกวี่ทุกวัน”

คุณแม่ลูกห้าแกล้งถอนใจประหนึ่งหนักอกหนักหนา กะพริบตา
ปริบๆ บั่นหัวอรวีร์ ก่อนจะหันไปหาพนักงานสาว

“ขอโทษนะคะ มีรุ่นไหนที่แพงกว่าใบนี้ไหมคะ”

“เออ...มีค่ะ สำหรับคุณผู้หญิง ดิฉันขอแนะนำเป็นรุ่นนี้ค่ะ...”
เธอผายมือไปทางกระเป๋าสีครีมอีกใบที่ขนาดใหญ่กว่า และดูหรูหรา
กว่ามาก “สำหรับรุ่นนี้ ราคาจะอยู่ที่สองล้านห้าแสนบาทค่ะ”

“อ้อ...สวยสมราคาดีนะคะ”

ยิ้มหวานเสมือนว่าปลื้มปริ่มเสียเต็มประดา ทั้งที่จริงครองรัก
กำลังร้องโวยวายในใจตามประสาคนงก...กรี้ดดด ทำไมแพงขนาดนี้!

สำหรับคนที่ชื่นชอบของแบรนด์เนม คงจะคุ้นเคยกับราคาและ
มองว่าเป็นเรื่องปกติ แต่สำหรับครองรัก มันช่างทำให้ยากนักที่จะจ่าย
สองล้านห้าเพื่อกระเป๋าใบเดียว

“สวยแล้วทำไมไม่เอาล่ะ ลีลาอยู่ทำไม ไม่กล้าซื้อหรือ ราคานี้
มันแพงไปสำหรับแกสินะ”

ครองรักเลิกคิ้ว หัวเราะในลำคอ ขณะสบตากับคนที่กำลังดูแคลน
กัน ต่อให้กแคไหน แต่ในเวลานี้คงต้องถือคติว่า เสียเงินไม่ว่าเสียหน้า
ไม่ได้!

งานนี้คงต้องจัด เย้ยให้อรวีร์จุๆ ส่วนเธอไม่จุ เพราะเธอไม่ได้

จ่าย โหะๆ

“ฉันเอาไปนั้นละกันค่ะ ส่วนใบนี้ ให้เขาไปเลยก็ได้ค่ะ”

ครองรักส่งกระเป๋าค้นเป็นชนวนเหตุวิวาทคืนให้พนักงานสาว
อีกฝ่ายเก็บๆ กันๆ ว่าจะทำอย่างไรต่อไปดี ด้วยคุณณีก็นึกจะไม่สนใจ
ของชิ้นนี้แล้ว

“ฮึ...”

อรวีร์เหยียดยิ้ม ไม่ยอมแพ้คุณแม่ลูกห้า ยังคงพ่นวาจาต่อเนื่อง
“ถึงตอนนั้นแก็จะเป็น ครองรัก อัศวเดช แต่ยังไงก็เปลี่ยนกำพิตของ
แก็ไม่ได้หรอก ถ้าลูกชายยายอลินไม่หน้ามีดคว่ำแก็มา แก็คงไม่มีวัน
มายืนอยู่ตรงนี้ได้ พ่อแก็มันก็เป็นแค่เด็กกำพร้าที่เขารับมาอุปการะ
ลูกเลี้ยงไว้ให้ทำงานรับใช้”

“อย่ามาพูดถึงพ่อฉันแบบนี้ละ”

“ทำไม แก็รับกำพิตของตัวเองไม่ได้เหรออะ จริงๆ แก็มันก็เป็น
แค่ดอกหญ้าข้างถนนที่พยายามจะจับตัวเองกับลูกๆ ให้กลายเป็น
ดอกไม้ในกุหลาบ”

ครองรักคุณก็ก ดวงตาคู่สวยฉายประกายวาวโรจน์ ตัวเองโดน
เหน็บแนมยังพอทนและมองเป็นความขบขันได้ แต่เมื่อบิดาและดวงใจ
ทั้งห้าโดนดูถูกเช่นนั้นความอดทนก็ขาดฝืน

“ใช่ พ่อฉันเป็นแค่เด็กในอุปการะของคุณยาย” น้อมรับชาติ
กำเนิดของบิดา พลังสุดลมหายใจเข้าลึกๆ ก่อนจะโต้กลับด้วยความ
มีสติที่สุด “แต่ก็เป็นเด็กในอุปการะที่คุณยายรักเหมือนลูกชายแท้ๆ
และให้พ่อฉันเป็นผู้บริหารโรงพยาบาลอัศวเดช ตำแหน่งที่คุณอยากได้
จนตัวลั่น แต่คุณก็คงทำได้แค่นี้ เพราะคุณไม่มีวันจะได้!”

“แก็!”

“ใช่ ฉันมันคนจน แต่ฉันก็ไม่เคยอายชาติกำเนิดของตัวเอง คน
เราจะสูงจะต่ำ เขาวัดกันที่การกระทำ ไม่ใช่ฐานะ และฉันก็ไม่เคยคิด

จะซุบตัวเองกับลูกๆ ให้เป็นดอกฟ้าบ้างอะไรอย่างที่คุณพูด!”

“ทำไมแกจะไม่ได้ทำอย่างนั้น! ฉันเห็นนะ ลูกสาวคนโตของแกนะ ทำตัวเป็นหงส์ฟ้า ชูคอว่าตัวเองคือ ครองขวัญ อัครเวศ”

อรรวีรตอกกลับเยาะหยันก่อนจะเบะปากหมั่นไล่ เมื่อหวนนึกถึงกิริยาเชิดหน้าชูคอของยายเด็กแสนขมขื่นที่พบเจอกันผ่านงานสังคมต่างๆ

“ก็ถ้าลูกฉันจะมั่นใจในความเป็น ครองขวัญ อัครเวศ ลูกฉันก็ไม่ผิด เขาไม่ได้ชูคอเพราะบ้านเรารวย ไม่ได้คิดว่าตัวเองสูงส่งมาจากไหน ไม่ได้คิดว่าอัครเวศดีเลิศกว่าใคร เขาแค่จะแสดงจุดยืนให้คุณรู้ว่าบ้านเราชื่อสัตย์ ไม่ได้โกงใครมาแน่นอน คุณนั่นแหละ เลิกมีความคิดต่ำๆ ใส่ร้ายบ้านฉันสักที!”

ขึ้นหน้ากำราบคู่อริ ครองรักอย่างสามชุกข่มอีกฝ่าย “คุณรู้ได้เลยนะ ถ้าฉันไม่เห็นแก่หน้าตาของครอบครัวสามีฉัน ถ้าฉันเป็นแค่ยายครองรัก ผู้หญิงบ้านๆ จนๆ คนเดิมในอดีต คุณนะ โดนฉันจัดการไปนานแล้ว!”

อรรวีรตัวลั่นเป็นเจ้าเข้า ชูนเคื่องจนอยากจะทำอะไรสักอย่างกับคุณแม่ลูกห้า แต่ก็ต้องชะงักไว้ ด้วยมีเสียงเข้มดงแหวกมาปรามเธอไว้

“คุณอรร มีอะไรกัน อย่ามีเรื่องมีราวที่นี่เลย อายคนอื่นเขาเปล่าๆ ไปเถอะ”

แล้วชายสูงวัยในชุดสูทสีเข้มก็เดินมาสมทบ ก่อนจะจับเอวอรรยาเพื่อจะบังคับให้เธอเดินออกห่างจากครองรัก ทว่าอรรวีรก็ยังคงยืนตัวไว้ไม่ยอมไปไหน

“แกเตรียมใจไว้เถอะ ยายดอกหญ้าข้างถนน อีกไม่นาน ลูกสาวแกจะกลายเป็นหงส์ปีกหัก!”

พลั้งปากชูเสียงเขียว ก่อนจะชะงักกึก รู้ตัวว่าเผลอปล่อยพิรุณออกมา ฝ่ายคนถูกชูหรือตากังขา

“หงส์ปีกหักงั้นหรอ...” ใจพานครั้นคร้ามถึงลูกยา ทว่าก็เชิดหน้า ทำท่าย “ฉันไม่รู้หรอกนะว่าที่คุณพูดมันหมายความว่ายังไง แต่ฉัน ก็ขอบอกให้คุณเตรียมใจไว้เหมือนกัน ถ้าคุณทำอะไรไม่ดีกับดวงใจ ของฉัน ฉันจะเอาคืนให้สาสม!”

ท้ายประโยคนั้นทำอีกฝ่ายกั๊กฟันกรอด ทั้งโกรธทั้งเกลียดครองรัก จนหมายใจไว้เลยว่าพร่าผลาญเจ้าหล่อนให้เจ็บแสบ

“คุณอร เราออกไปจากตรงนี้ก่อนเถอะ เชื้อผม”

‘พลิศ’ ปรามภรรยาอีกครั้ง และออกแรงบังคับพาอรวีร์เดินออกไปจากซอกประตูเป่าแบรนต์เนม สวนกับอลินที่ก็กำลังเดินหน้าตั้ง ต่าง ฝ่ายต่างถลึงตาชุ่นขวาง อีกคนถูกสามีรั้งแขนไว้ อีกคนรีบสาวเท้ามา หาศรีสะไภ้ด้วยความห่วงใย

“เคັก ยายนั่นทำอะไรเคັกหรือเปล่า”

“โอ้ คุณแม่ขา นี่สะไภ้สุดแซ่บของคุณแม่นะคะ คุณอรวีร์ทำอะไร เคັกไม่ได้หรอก”

ฟังแล้วก็ถอนใจโล่งอก อลिनยกมือลูบผมศรีสะไภ้ แม้ครองรัก จะมีพิษสงไว้ป้องกันตัว แต่เพราะอรวีร์ก็ร้ายกาจไม่เบา เธอเลย ไม่สามารถวางใจได้เต็มร้อยจริงๆ

“ว่าแต่ไหนคะ สร้อยเพชรที่ซื้อมาให้เคັก เคັกอยากเห็นจัง จะ สวยขนาดไหนน้า”

อลินหัวเราะ ดูออกว่าสะไภ้อยากจะเปลี่ยนบรรยากาศให้ผ่อนคลาย พลังรับมุกโดยการส่งของให้ครองรักได้ยล แล้วถามถึง กระเป๋าที่สะไภ้ต้องการ

“ไหน ไบไหนที่แม่ต้องจ่าย”

“เอ่อ...” ครองรักอีกอัก พักพิเียดไปทางกระเป๋าสี่ครีမ်ที่พนักงาน สาวกำลังเดินไปเอามาให้ ก่อนจะยื่นหน้าไปกระซิบข้างหูแม่สามี

“พอดีเมื่อกี้เคັกทำซ่า ไม่ยอมเสียเชิงต่อหน้าคุณอรวีร์ เลยต้อง

เลือกไปนั้น ตั้งสองล้านห้าแน่ะคะคุณแม่ คุณแม่โกรธเด็กใหม่คะที่ทำให้
คุณแม่เสียเงินเยอะโดยใช่เหตุ...”

“โอ๊ย ไม่เป็นไรหรอกลูก เพื่อรักษาหน้าเค้ก มากกว่านี้แม่ก็จ่าย
ได้!”

ว่าเช่นนั้นแล้วแม่สามีสายเปย์ก็รีบไปจัดการเรื่องกระเป๋า ส่วน
ครองรักก็ส่ายหัวด้วยความขบขัน ก่อนจะยิ้มหวานจ๋าเมื่อมีสายเรียก
เข้าจากสามี มือบางรีบกดรับ เตรียมจะอ้าปากบอกเล่าถึงความใจป้ำ
ของอลิน ทว่าเมื่อได้ยินน้ำเสียงสั้นพรวนที่เต็มไปด้วยความกังวลของ
อรรถ รอยยิ้มของครองรักก็เหือดหายไปจากใบหน้า

“เค้กครับ...ลูกเรายังไม่ได้ออกนอกประเทศเลย ลูกเราอยู่ไหน
ก็ไม่รู้...”